בה א מיי׳ פ״ד מהל׳ איסורי מזבח הל' ד: בם ב מיי׳ ב

ל ג מיי׳ פ״ו מהל׳ בכורות הל׳

לא ד מיי' פ"ד מהל' איסורי

תורה אור השלם

ו. צו אָת בְּנֵי יִשְׂרָאַל וְאָמַרְתָּ אַלַהָם אַת קַרבַּנִי לַחַמִּי לִאִשִׁי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי במדבר כח ב 2. וְשֶׁה אַחַת מִן הַצֹּאן מִן הַפֶּאתַיִם מָפֶּישְׁקָה יִשְׁרָאַל לְמִנְחָה וּלְעוֹלָה וְלִשְׁלְמִים לְכַפַּר עַלֵּיהֶם נְאָם אֲדֹנְי אַלֹהִים: יחזקאל מה טו אֱכּהָים: יחזקאל מה טר 3. וְכָל מִעשַׁר בָּקָר וְצאן בּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת הַשְּׁבֶּט הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה לְּדֶשׁ לִייָ: .. ויקרא כז לב

מוסף רש"י

ממשקה ישראל. מקרא הוא נספר יחזקאל שה אחד מן הלאן מן המחמים משקה ישראל, ולענין קרבנות ונסכיהם כתיב (חולין צ:) מן המותר לישראל. יביאו נסכים ולא מן האסור (מנחות ה., כשהוא אומר מן הבקרה ה., כשהוא אומר מן הבקר למטה. דאם עולה קרננו מן הכקר בקרא דלעיל דרשינן מן הבהמה להוליא הרובע והנרבע, מן הכקר להוליא הנעבד ומן הלאן מן הבקר להולים הנעבד ומן הלאן להולים את המוקלה, כשהוא אומר מן הנקר למטה כו' (שם ה:). פרט טרפה שאינה עוברת. כגוו :ח: וכעי"ז חולין קלו:) **ומינה יליף** שאר טרפות (שם) או: משום דאיו לה חיות לא חשיב לה עוברת. שאינה נה חיות נח חשיב כה עוברת, שחינה עוברת בבריאות, והאי קרא כמיב במעשר וגמרינן שאר מיניה בג"ש, נאמר כאן חחח אמו ונאמר להלן תחת השבט כו' בפ"ט דבטרות מחת השבט כו' בפ"ט דבטרות נו. מנחות ו.). נתן לה ולא בא צליה כר׳. מפרש ואזיל וע"ז סב: אלא הכי קתני נתן לה. ולא צל עליה עכשיו אלא לאחר זמן, או צל עליה ולא נמן לה עכשיו אלא לאחר זמן (שם). וליחול עליה אתנז למפרע. שהרי מתחלה על מנת ביאה נתנו לה (שם סג.).

שינויי נוסחאות

מ"ש) שרת וכלי אשירה ועלי מ"ש ב] לי. תיבת במועדו נמחק (ש"מ גן אלא מעתה איים אימרא (יעב״ץ) ד] תיכת במועדו נמחק (ש"מ) ה] ואיזהו אדון אחר (ש"מ) ו] שיעבדו בו. ל"א אלא עד שיעשה בו מעשה (ש"ח) ז בהל מתר ר' יוחנן. נ"א ברוב ס"י באתה והוא שם חכם, כן כתוב באתה והוא שם חכם, כן כתוב בגליון הר"י ז"ל. ובכת"י אחר באתה. ס"ל דבתבלתה (ש"מ) ק] אבא. ל לי לכוכותה (ש מ) יהן מכות לבאתה קא פלגיתו את ועולא א"ל לא פרושי הוא מפרישנא א ללא פורשי הוא מפורשנא טעמא דעולא לא מסירה גרידתא אמר עולא אלא עד שיאכילהו (והשאר נמחק) שיאכילהו כרשיני (מ"מ) ש) דשפי ל"ל דספי נלשיה (ש"ח) שן דשפי ל"ל דקפי בקמ"ך (יעב"ץ) ין ידע באתה לשנויי. מיבת בהם נמחק (ש"ח) יה] דקליק מהתם. ק"ח הכח (ש"ח) יבן ידע דוכתא דחרן ישראל גרמה ליה אמר רב נחמן בר יצחק באתה מיכן (ש"מ) יגן לתני. ס"ל תני (ש"מ) ידן לה אמר (ש"מ) למעטינהו (ש"מ) עז] דתנים מן . הבקר להוציא את הנעבד או , אינו אלא להוציא את הטריפה

כזבין למוקצה (שאסור) מן התורה. קא סלקא דעתך דהכי קאמר מנין שלריך להקלות הקרבן לשם הקרבה לגבוה קודם ההקרבה ומסיק דקאמר

מנין דאסור להקריב אותו שהוקלה לעבודת כוכבים וקלת קשה דהא דרשינן מקראי אחריני טובא והיה לו לומר הך תנא מיימי ליה מהכא: ארא עד שיעבדו כו'. פרש"י שיעבדו בו שום עבודה לשם עבודת כוכבים חו משיכת

קרון או שום דבר האיסור אבל מקמי הכי לא מיתסרי ל"א עד שיעבדו בו שום עבודה ללורך הכומרים אבל מוז (אם) משיעבדו בו שום עבודה ללורך הכומרים לא מיתסר דתו לא מיקרבי כך שמעתי ולשון זה נראה לי עיקר מדתני אלא ^{מוז}עד שיעבדו כו' ואי כלישנא קמא (לא) הוה מלי למיתני אין מוקלה אסור (אלא) עד שיעבדו ולשון ראשון לא שמעתי ל' רש"י: מחן בהא מכאן ומכאן. פירוש בהא מארץ ישראל ומבבל היה תלמיד חכם ולא מהניא זכותא דארך ישראל:

בונא ה"ם שמותר מוקצה ונעבד להדיום.

תימה מהיכא תיתי לאסור להדיוט דהא אפי׳ לגבוה לא מיתסר אי לאו הני קראי דלעיל להדיוט מהיכא תיתי לאסור אומר ר"י דכיון דמפיק מקרא דאסור לגבוה אף להדיוט נילף מינה דאסור ואי קשיא א"כ מאי קא משני אי סלקא דעתך אסורין להדיוט למה לי קרא למעוטי לגבוה הא לא מיתסר להדיוט אלא מקרא דגבוה ויש לומר דהכי קאמר אי ס"ד דגמרינן איסור להדיוט מקרא דשמעינן מיניה איסור לגבוה למה לי למיכתביה לאיסור גבי קרבנות לכתביה גבי הדיוט וממילה ידעינן דחסור לגבוה ממשקה ישראל מן המותר לישראל: איצטריך. כלומר לעולם שמעינן ממשקה ישראל אסור לגבוה

ואפ״ה אינטריך קרא למעוטי טרפה להיכא דהקדישה ואחר כך נטרפה ופירש רש"י אבל מוקצה ונעבד חרי קראי למה לי הרי הקדיש ואח"כ הקלהו או עבדו לא מיתסר דלאו דידיה הוא ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו עכ"ל ולא נהירא דהא בפרק יולא דופן (נדה מא.) גבי רובע מטן ונרבע מלריך שתי קראי חד לבהמת קדשים וחד לבהמת חולין ומשכחת לה בקדשים קלים ואליבא יוסי הגלילי לכן נראה לפרש דכי נמי שייך לומר כהאי גוונא במוקצה ונעבד ניחא דסוף סוף מהאי קרא דמן הבקר להוליא הנעבד לא שמעינן מיעוטא כי אם ^{פו}לחד גוונא להיכא דנעבדה ואחר כך הקדישה ואי ס"ד דאף להדיוט אסירי נכתביה גבי הדיוט ולגבוה שמעינן ליה ממשקה ישראל דאסור נאובהך גוונא דה"נ דאמר בטרפה דממשקה ישראל שמעינן איסור בנטרפה ואח"כ הקדישה לגבוה אלא ש"מ מדכתיב בפ׳ קרבנות דלהדיוט שרי יכן ובפרק יולא דופן (שם מא.) מלריך קרא אחרינא לנעבד גופיה לגבוה להיכא דהקדישו ואחר כך נעבד שאם עלה ירד:

וכלי שרת וּ[וכלי אשירה] ועצי אשירה ומוקצה ונעבד אמר רב מובי בר מתנה א"ר יאשיה ואו מנין למוקצה מן התורה שנאמר יתשמרו להקריב לי פבמועדו כל שעושין לו שימור מתקיף לה אביי אלא מעתה יו אייתית אימרא דצומא ולא עביד ליה שימור ה"ג דלא חזו להקרבה [א"ל] אנא תשמרו להקריב לי סבמועדו קאמינא לי ולא לאדון אחר סואיזהו אחר שמקריבין לו הוי אומר זו עבודת כוכבים אמר רבא בר רב אדא אמר רב יצחק אין מוקצה אסור אלא עד שיעבדו יועולא א"ר יוחנן עד שימסרוהו לכומרי עבודת כוכבים יותנן עד שיאכילוהו (שיאכילוהו בהא אמר רבי יוחנן כרשיני עבודת כוכבים אמר ליה רבי אבא יולבהא מפלגיתו אתון אעולא א"ל לא עולא יי נמי כי האמר הוא יו דשפי ליה כרשיני עבודת כוכבים א"ר אבא ידע יובהא לשנויי שמעתא ואי לא דסליק ישהתם לא הוה ידע ים דארץ ישראל גרמה ליה אמר ליה רב יצחק בהא מיכן ומיכן הוה ים [ב] דתני רב חנניא מרימאה קמיה דר' יוחנן שאין מוקצה אסור אלא עד שיעשו בו מעשה יהוא תני לה ייו והדר אמר לה ימאי מעשה עד שיגזז ויעבדו בו: איזהו נעבד כו': י מנא הני מילי אמר רב פפא דאמר קרא ² ממשקה ישראל ⁷, מן המותר לישראל ואי ם"ד אסירי להדיום למה לי קרא פין ממעמינהו מגבוה וכל היכא דאסירי להדיום לא בעי קרא והא מרפה דאסירא להדיום ומעמיה קרא מגבוה דתניא ייי כשהוא אומר מן הבקר לממה שאין ת"ל יאלא להוציא את המרפה איצמריך סד"א הני מילי דנמרפה ואחר כך נתקדשה אבל נתקדשה ואחר כך נמרפה אימא דתישרי לגבוה והא מהכא נפקא כל אשר יעבור תחת השבט ייפרט למרפה שאינה עוברת ההוא נמי איצמריך סלקא דעתך אמינא הני מילי היכא דלא היתה לה שעת הכושר דנולדה מרפה ממעי אמה אבל היכא דהיתה לה שעת הכושר ויצאת

לאויר העולם ואח"כ נמרפה אימא תשתרי לגבוה קמ"ל יו: מתני' יואיזהו אתנן האומר לזונה יש יש הוליך טלה זה בשכרך אפי' הן ק' כולן אסורין יוכן האומר לחבירו שיהוליך טלה זה ותלין שפחתך אצל עבדי רבי יש יש (מאיר) אומר אינו אתנן וחכמים אומרים אתנן: גמ' אמר מר ואפילו הן מאה כולן אסורין היכי דמי אילימא דשקלה מאגרא מאה בהמות פשימא דכולהו אסירי מה לי חד יחמה לי מאה ויו לא צריכא דשקלה אגרא ויו חדא ויהיב לה ימאה דכולהו מכח אתנן קאתי יס יית"ר ינתן לה ולא בא עליה בא עליה ולא נתן לה אתננה מותר נתן לה ולא בא עליה אתננה קרית ליה ותו בא עליה ולא נתן לה אתננה מותר נתן לה ולא הא שליה ממי יהיב לה אלא הכי קתני יינתן לה ואח"כ בא עליה בא עליה ואח"כ נתן לה אתננה מותר וליחול עליה אתנן למפרע יי אמר רבי אלעזר שקרמה

במאמים וכי היכי דערלה לא היתה לה שעת הכושר טרפה נמי לא נפקא לן מינה אלא דנולדה טרפה ולהכי אינטריכא כל אשר יעבור לנטרפה לאחר לידתה ואח"כ הקדישה ומן הבקר אתא להקדישה ואח"כ נטרפה ש: בותבי' פלוגתא דרבי ורבון מפרש בגמ' [ב]: גבו' מאז דשקלה () מש סרי. והוא לא התנה לה אלא חד ונתן לה מט ב' וקמ"ל דאתנן ריבה לה וכולהו מה אתנן נינהו מהו(לא מתנה חד) שמתפסת אותו שהתנה עמה: ליחול **עליה אמנן למפרע.** הואיל ובשעת ביאה עדיין הטלה קיים וכיון שהוא בא עליה על שכר אותו טלה כל היכא דאיתיה חייל עליה אתנן דבשלמא בא עליה ואחר כך נתן לה טלה איכא למימר כיון דלא ייחדו בשעת ביאה לא מיתסר דמתנה בעלמא הוא:

ביסות בלו עלים של של של לותו שלים לל מיתסר דמתנה בעלמת הוא: בשהו שיים יום אימה הישתרי בשהו לל מיתסר באחרה בעלמת הישתרי בשהו לגבוה קמ"ל. ש"ם יום אימה הישתרי שמקדמה במשמות שמסקה ממוך במשמות שמסקה ממוק ממוק מיום אונה הילך טלה (ש"ם) לונה הילך טלה (ש"ם) ליול הא ליך כ"א במשנה שבמשניות לונה הילך טלה (ש"ם) במשמיות אמנה דע דבחום ב"ק ע: סד"ה אחנן טר מינה מאיר ודמי הוא מוס דע דבחום ב"ק ע: סד"ה אחנן טר מינת מחיר ודמי הוח משום דנסונים וקמן ג. חיתם ח"ם ח"ם דרים רוכי וכן במשנה שבמשיות חמנה דע דבחום? ידין ע. בדיה חמן כדי העתיקו משנה דהכא רבי מאיר אותר אינו אמקו וברור שלפני חום" היה הגירסא לקמן (ג. א"ה מ"ש דר"מ ווכר) לבן ובכמ"י אחר מחק חבת מאיר (ש"ח) לבן דשקלה באגרא מאה (ש"ח) לדן מד ובוה לי תרי ובוה לי מאה ליני דשקלא באגרא (ש"ח) לשן מאחר ("א א דהים אגרא מאד לבן אסורין לא צריכא דאים אגרא מדל אויהב לה חד ואספיסה מון קדמאה והדר משדר לה עד מאה דמהו דמימא כיון דאספיסת לה מן קדמאה הלין דקא משדר לה מחנה מינה קמ"ל דהאי מרבה באמנה הוא (ש"ח) לון לה אתגבה בוחר מאי יהיב לה מידי אלא (ש"ח) לון למפרע ב"א אמאי מותר מיני מינא מפרע דכי בא עליה ויסיב לה דמשיקרא אחנן הוא מתר מ"א כוי מינה מינה לה משירה לה מידר אמת (ש"מ 21 (מפרט, נ"מ הממי נותר מינני מנמת נמפרע דכי כה עניה ויסיב נה דמעיקהה ממנן הוח ממני "מ" פני (ש"מ) מזן וחם המאירה הם לאורה אם לא כל עלוו ש"מ לצו למינה וימים מני לעודה בי מיני (מוקלה מיש"ם לא מנחת (ש"מ) לגו ליום. הס"ד ומה"ד או לאו דסליק מהחם מבבל לארץ ישראל הס"ד. ומה"ד מכלן (ש"ח) לון מן הכקר למטה בבל לארץ ישראל הס"ד. ומה"ד מכלן (ש"ח) לון מן הכקר למטה דבקראי לעיל בתיב מן הכמת מן הכקר ומן הללן ולמטה בתיב לא מיני מוק הכמת מן הכקר ומן הללן ולמטה בתיב לא מיני מוק הכמת מן הכמת לא מיני מיש"ח לו מו של המיני מון המיני באכילה דהשתא לא נפקא ממל ששר ישראל הס"ד. ומה"ד והא מהכא נפקא הכל ששר דהמורמא נפקא מקל ששר המורמא בקרא של אור במור לטרופה הס"ד (ש"מ) למן ולמעלה דאים המ"ל (ש"מ) למו לא מיני מור "למורטי נטרף ראח"ב הקדיש דהמורמא נפקא מכל ששר יעבור פרט לטרופה הס"ד (ש"מ) למן ולמעלה דאים המ"ל וש"מ "לאור מור מיני לאך ומהכא בפקא מק טו טופה. דלא ממעין לה מכל לאר יעבור מהם השבט ואי לא היה כמיני לאך

וכלי שרת. כלומר שלא הוצרך לכלי שרת: וכלי אשירה. שהקריב בכלי אשירה באותו שהיה משמש לאשירה שימש לשם: ובעלי אשירה. הקטירו דכתיב התסש יש ואת האשירה אשר עליה תכרות: מנין למוקלה מן הסורה. קס"ד דהכי קאמר מנין שחייב אדם להקצות קרבנו לשמים ולא יקריבנו מיד כשהקדישו:

שימור. לתורת יש גבוה: הימרה

דלומה. כבש רעב שלה נשמר מעולם

ולא חששו: לי ולא לאדון אחר. דהכי קאמינא לו למוקנה לעבודת כוכבים שחסור מן התורה מהכח: עד שיעבדו. בו שום עבודה לנורך עבודת כוכבים או משיכת קרון או שום דבר שאסור אבל מקמי הכי לא מיתסר. [ה] ל"א אין מוקצה אסור אלא עד שיעבדו בו לאן שום דבר שיעשו בו שום עבודה לצורך כומרי עבודת כוכבים אבל משיעבדו בו שום עבודה לא מיתסר דתו לא מקרבי ליה (י) וכ"ש ולשון זה נראה לי עיקר מדתני אלא עד שיעבדו בו ואי ללישנא קמא לא ה"ל למיתני לפ אלא והכי איבעי ליה למיתני אין מוקלה אסור עד שיעבדו בו ולשון רחשון ל"ש: עד שימסרוהו לכומרים. לאכילה דתו לא מקרבי ליה: עד שיאכילוהו כרשיני עבודת כוכבים. שמפטמין אותו ללורך הכומרים ותו לא מקרבי ליה ניו: מכאן ומכאן הוה. מבבל ומארץ ישראל: מנהני מילי. דמותרין לאכילה להדיוט: ממשקה גבי קרבנות כתיב במשכנה ישכאל דיחוקאל. משמע מן המותר לאכילת ישראל הבא קרבן: ואי ס"ד. דמוקלה ונעבד אסירי להדיוט ל"ל הני קראי דלעיל מן הבקר להוליא את הנעבד מן הלאן להוליא את המוקלה ממשקה ישראל נפקא דמשאסור להדיוט אסור לגבוה (ס): לדומן הבקר [ו] מן הבהמה מן הבקר ומן הלאן מן הבקר למטה. אם עולה קרבנו מן הבקר שאין נס ללמוד שאינו צריך לכלום דהא כתיב מן הבקר לעיל האי דלמטה ודאי להוליא את הטרפה וקמא לנעבד. אלמא אתא קרא לטרפה: לו אילעריכי. תרי קראי דאי ממשקה ישראל הוה אמינא למעוטי נטרפה ואחר כך הקדישה כו': י אימא סישתר. להכי אילטריך מן הבקר אבל גבי מוקלה ונעבד תרי קראי ל"ל הא הקדישו ואח"כ הקנהו או עבדו לא מיתסר דלאו דידיה הוא ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו אלא מדאינטריך למעוטי לגבוה ודאי להדיוט מישרא כגון שרי (ון: שאינה עוברת. שנחתכו רגליה מן הארכובה לישולמעלה (ו) לישוכי הכא נפקא נטרפה ואחר כך הקדישה: אילטריכא. ג׳ קראי דאי ממשקה ישראל ה״א דוקא היכא דנולדה טרפה דומיא דערלה וכלאי הכרם דכתיב בההוא קרא דכתיב ברישיה מן המאתים ואמרי' בפסחים (דף מח.) ממותר שתי מאות שנשתיירו בבור מכאן לערלה וכלאי הכרם שבטלין

עולה קרבנו בקר זכר תמים יקריבנו אלא מן להוציא את הטרפה: איצמריך, להוציא את הטרפה ולא מצי נפקא ממשקה ישראל דסד"א הני מילי דילפינן מינה כי נמרפה ואח"כ הקרישה דכי הקרישה לא הויא מותר לישראל אב? הקרישה ואח"כ נמרפה אימא תשתרי לגבוה. כיון רבשעת הקדישה הוי מותר תחריב הקרישה רא ידי זקרישה לא הוא מחוד לישרא אבל הקרישה ואחיב נפרפה ארמא השחרי לבנחר. כיון דבשנו הקרישה הוא מחוד לישראל להכי איצטריק מן הבקר להוציא את הטרפה: וחא מהבא נפקא. הקרישה ואח"כ נטרפה מהכא נפקא פרם לפרפה שאין עוברת כלומר אע"ג דקורם לכן לא הויא טרפה אלא לאחר שנכנסה לדיר נעשת טרפה שנשברה רגלה למעלה מן הארכובה אפיי הכי אינה עוברת אף הכא אע"פ דלא נטרפה אלא מאחר שהקדישה לא קרבה: ההיא נפי איצפריך. כל אשר יעבר ואיצטריכו תלתיהו דאי ממשקה ישראל לחוד הוה אמינא הני פולי דלא היתה לו שעת הכושר דומיא דערלה וכלאי הכרם והיכי דמי כגון שנולדה מרפה מבעי אימה ההיא אטורה יוור זהה אמינא הוצי מילי לא הרוצה לו שקנה וכוש דומא העלה הכלי אימא התברי. להכי כתוך שנולדה שום מבוע א מוד ההיא אחרה דלא היתה לה שעת הכושר אבל היכא דהיתה לה שעת הכושר דיצוי כר: אימא שרי לישראל באכילה מוקצה ונעבד היינו דצריך קרא מן יעבר [אלא] להיכא דהקרישה ואח"כ נטופה דלא קרבה: ז"א אי אמרת בשלמא שרי לישראל באכילה מוקצה ונעבד היינו דצריך קרא מן הבקר ומן הצאן למעוטינהו לגבוה אע"ג דשרו לישראל אלא אי אמרת כרי. [והיינו] כלישנא קמא אלא דבהאי לישנא מפורש טפי: לא צריבא דשקלא אנרא הדא ורהב לה מאת. סלקא דעתך אמינא אירך מתנה יהבינהו ניהלה ונישתרי: קמ"ל דאסירי דבולהו מבה אתנן אתו. דלשום עבירה יהבינהו לה: 5"א הכי דמי אי דהוי כרי. מפרש כלישנא קמא: אלא הכי קתני נתן לה סתם אתננה מותר דאיכא למימר לשום מתנה יהב לה:

יך ב--י. אינ שאינה מוברת בבריאות תוס': תום' ד"ה מנין למוקצה ובו' וקצת קשה ובו'. וו"ל הגיליון לתנא דבי די ישמעאל בעי לאשמוע" דאט" להקריב דס"ד דלא מיתסר עד שעבדו דכת" כי משתחם בהם מום בם מיהו לרבנן נפקא ממן הצאן ע"כ הר"י ז"ל בגיליון: תום' ד"ה באתה מבאן ומבאן ובו'. וז"ל הגליון מא"י ומבבל וזכותא דא"י... ר' חנינא זכר א"כ לא ידע לשנויי שמעתא, ע"כ הר"י בגליון:

מנין לפוקצה מן התורה. גליון לתנא דבי ר״י בעי לאשמועינן דאסור להקריב דס״ד דלא אסור להקריב עד שעבדו דכתיב משחתם בם ומיהו לרכנן נפקא ממן הצאן: **אבל היכא דהיתה לה שעת הבושר.** גליון תימה דבכל הנך פסולין דלעיל רובע ונרבע ואתנן ומחיר מצי למימר מנלן דמתסרי בהיתה להן שעת הכושר וצריך לומר דמאחר דגלי בטריפה ה״ה באינך. ר״י ז״ל: רש*"י ד״ה שאינה עובר*ת וכו״ מן הארבובה ולמעלה.

 ל) [מוספתא דע"ו סוף פ"ו ע"ט וע"ע בכ"מ פ"ד מהל' איסורי מובח ה"ד], כ) (נדה מא), ג) [ע" מוס' ובחים דף על ע"א ד"ה ע"פ עד אחד. ש"מן:, ד) ופסחים מח. מנחות ה. ו. חולין 5:ן, כ) מנחות ה:, 1) [ממחות ו. לכורות המחת ה:, 1) ממחת הה:, 1) [ממחות ו. לכורות ו. מחלין קלו:], 1) עיין מוייט, חלי (יוומל עב.) [ע"ו סב: כל העיין], ע) [שופטים ו], י) עי שהאריך,

הגהות הב"ח

(א) גם' בהא א"ר יותנן נ"ב שם מ"ח: (2) שם למה לי קרמ למעטיבות: (3) שם ולל זמן למ למעטיבות: (1) בש"ח "מ"ח עד למאר: (1) בש"ח מחקרבי ליה ולשון שיעבדו וכיו לא מקרבי ליה ולשון מיד. ולח מ"ד וכיו לא מקרבי ליה ולשון מ"ד וכיו לא מ"ד וכיו לא מ"ד וכיו לא מ"ח ולה "מ"ח ולה "מ"ח שליה עוברת וכיו ומן הלאן המ"ד: (1) ד"ה שלינה עוברת וכיו ומן הלאן מיד היל מיד מקרא מ"ח במ"ח במ"ח במ"ח במ"ח במ"ח בריו ארציטריבות ב""ח ב""ח ולאדמורים אבריא וכיו לא בריא וניו לא בריא ניו לא בריא וניו לא בריא וניו לא בריא ניו לא ברי ת״ת: (ב) שם למה ואיצטריכא ג': (t) ד"ה דשקלה אגרא והוא וכו' ונתן לה

הגהות הגר"א

[א] גם' מנין למוקלה כו'. פיי היכא אשכחן שום רמז על מוקלה דאמרינן מן הלאן למוקלה וקיליף מקרא דתשמרו לעשה ואתי הקרה העשמדו נעשה ואמי מן הלאן לפוסלו: [ב] שם דתני, צ"ל תני: [1] יייד ליי הכתן נפוסנו: [ב] שם דמני. מ"ל
תני: [ב] שם ל"ל. גרש"י דמקלה
תרי והוא לא המנה לה אלא חד
וקמ"ל דאמנן ריכה לה: [ד] שם
אגרא עד קאמי. ל"ג רש"י:
[ה] רש"י ד"ה עד. ל"א בו". ול״ע למה נקט כרשיני ע״ז הל״ל רנייע נמה נקט כרשיני ע"י הני"ל כמה נקט כרשיני ש"י הני"ל להאכילה כרשיני ע"י! לזורך המשרתים: [ו] ד"ה מן. כצ"ל מן הבקר למטה אם כו". שאין הלמוד. צ"ל שאין ש"ל. לעיל. כצ"ל. לנולד. צ"ל שאין ש"ל. לעיל. כצ"ל. לעיל מן הבהמה מן הבקר ומן לעיל מן הדרמה מן הבקר ומן הלאן האי כוי: [ז] ד"ה שאינה. וכי הכא. צ"ל ומהכא:

רבינו גרשום

ביב ובלי שרת. ⁽⁶⁾ הקדיש מכלי אשירה היו: וב**עצי א**שירה. הקטירו: ומוקצה ונעבד. היה אבל . בעלמא כל מוקצה סתם לעבודת בעלמא כל מוקצה סתם לעבודת כוכבים הוי מוקצה ואסור: מגין למוקצה מן התורה. שצריך להקצותו ולעשות לו שימור קודם הקרבה דכתיב תשמרו להקריב לי: כל שעושיו לו שימור. (לפניו) לו שימור שאינו מפוטם הכי נמי דאסורה: א*"ל* אנא תשמרו דאסורה: א"ל אנא תשמרו להקריב ל" כמועדו קאמינא. כל שמוקצה לגבוה ולא לאדון אחר: א"לא עד שיעשו בו מעשה לשם עבודת כוכבים. כלומר או גיזה או עבודה: ידע באתא. כלומר כבר ידע באתא לשנויי שמעתא וזה הוטיל לו דמליה להחת דאויר ווה הועיל לו דטליק להתם דאויד דא"י מחכים: א"ל רב נחמן באתא ודאי ידע לתרוצי דמיכן ומיכן הוה ולמד בין בכבל בין בא"י: מנהני באכילה: מילי. דמותרין באכילה: מדאיצטריך קרא למעוטי ממשקה אסור לגבוה דהא כתיב מן הבקר ומן הצאן למעוטי מוקצה ונעבד: ראי ס"ר אסירי להדיום. באכילה א"כ ל"ל קרא מן הבקר ומן הצאן למעוטי תיפוק לי ממשקה ישראל מן המותר לישראל אלא ש"מ להכי איצטריך קרא למעוטי משום דמותר באכילה וכל היכא